

Békehírnök

2010. október 31–november 7.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CIV. ÉVF. 44–45. SZÁM

Teljes reformáció

A tizenhatodik századi reformációra gyakran emlékezünk október második felében. Híres nevek jutnak eszünkbe, mint *Luther Márton* vagy *Kálvin János*. A középkori egyház megreformálása Lutherrel kezdődött, majd őt hamarosan követték olyan emberek, mint *Kálvin*, *Zwingli*, *Bucer*, *Knox* és mások. A reformátorok munkássága nyomán alakultak meg azok a protestáns egyházak és felekezetek, amelyek ma is élnek és működnek.

A reformáció ünnepén nem szabad megfeledkeznünk a radikális reformációról sem, amit az anabaptisták, majd később a baptisták képviseltek. Ők arra törekedtek, hogy a keresztyéneknek nemcsak a tanítása, de az életvitele is változzon meg a megtérés és újjászülés által. Azt tartották, hogy úgy az egyháznak, mint a helyi gyülekezetnek olyan emberekből kell állnia, akik bizonyosságot tudnak tenni hitükről, és törekszenek a szent életre. Ezen felfogásuk miatt a magiszteri reformáció minden ága és minden reformátor jó-nak látta és javallotta üldözésüket.

A reformáció nyomán nemcsak egyházközségek alakultak ki a római katolikus egyháztól való elszaka-

dás után, hanem teológiai tanítási rendszerek is. Ezek meghatározták az egyház további életét, a kegyességről való felfogásukat és a keresztyének lelki életét is. Sokszor szóba kerülnek a reformáció pozitív hatásai. Ezek között a legjelentősebb a Biblia előtérbe lépése, és az a törekvés, hogy a Szentírás legyen a hit és a teológia alapja. A béklyóiból felszabadított ige a templomok falain kívül is éreztette hatását. Befolyásolta a nemzeti nyelvek fejlődését, a nemzeti kultúrák megerősödését, sőt, egyes szociológusok szerint az egész Nyugat gazdasági helyzetét. Nyugat-Európa kapitalista világának kialakulása úgy volt lehetséges, hogy a protestáns etika által vezérelve a városi polgárság takarékoskodni kezdett, és ezáltal tőkét halmozott fel. Nem herdálhatta el ugyanis a pénzét az, aki meg volt győződve arról, hogy azt Isten adta, és hogy majd megjutalmazza sáfárságáért. A protestáns (kálvinista) munkaetika kihangsúlyozta, hogy az Istentől kapott hivatás nemcsak az egyházi, hanem a mindennapos életre is kiterjed; az embernek a munkáját is isteni hivatásként kell végeznie.

(folytatás a 335. oldalon)

Hit és hitelesség

A személyes hit a reformáció fő üzenetei közé tartozott. Luther életének fordulópontját különösen is meghatározta „Az igaz ember pedig hitből él” igéje. Jelen írás pszichológus szerzője a hit és hitelesség témakörét járja körül remélhetőleg minden olvasónk hasznára. (A szerk.)

Mindannyiunk életre szóló célja, hogy hitünket úgy éljük meg, hogy az másoknak is elfogadható, sőt vonzó legyen. A nem hívők felé különösen fontos a példamutató keresztyén élet

megélése. Ennek elérése érdekében nagy lelki erőfeszítéseket teszünk, erősen és sokat küzdünk: komolyan próbálkozunk a keresztyénség tökéletes megélésével. Ezt a nemes feladatot azonban sokszor megnehezítjük a magunk számára azzal, hogy hiányosságainkat, erőtlenségünket, szorongásainkat a megfelelő látszat fenntartása érdekében leplezni próbáljuk, mások és magunk előtt is titkoljuk. (folytatás a 336. oldalon)

Ha tudnám is, hogy holnap elpusztul a világ, még akkor is ültetnék egy almafát.

(Martin Luther)

Ébredj, bizonyágtévő lélek!

Ébredj, bizonyágtévő lélek!

A várfalakra örök álljanak!

Kik bátran szólnak, s harcra készek,

Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.

Hívásuk zengjen messze szerteszét

Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

Ó, bárha lángod fellobogna

S ébredne föl sok nemzet fényinél,

Bár egyre több hűségess szolgál

Aratna, míg le nem borul az éj!

Urunk, a roppant, ért vetésre nézz:

A munka sok, a munkás oly kevés!

Te készítsd útját szent igédnek,

Hogy fénye minden népet érjen el,

Míg tárt kapudon mind belépnek,

S minden nyelv irgalmadról énekel.

Adj a jó hírnek sebes szárnyakat,

Míg nyomán béke és élet fakad!

Te fenséges műved bevégezd,

Mert a föld üdve és bírāja vagy.

Győz a te örök, tiszta fényed,

Bár ma még homály földi utadat.

Azért mi hittel kérünk szüntelen:

Hallgass meg minket! Ámen! Úgy

legyen!

Karl Heinrich von Bogatzky

(1690–1774)

Az igazság halhatatlan!

Hubmayer (Huebör) Baltazár

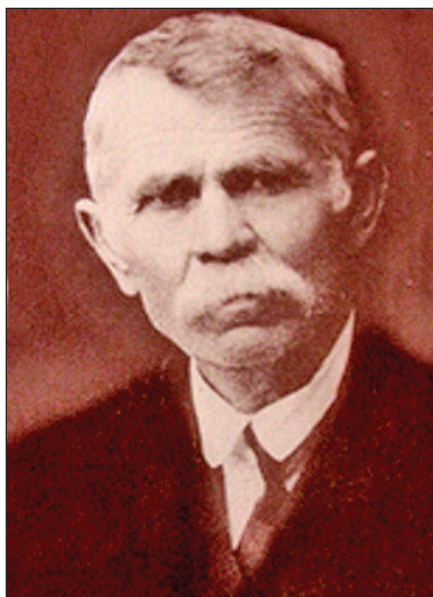
PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **November 13-án**, szombaton 9 órától tartják az **I. jegyeskonferenciát a kispesti baptista imaházban** (Budapest XIX. ker., Kisfaludy u. 20.). Regisztrációs díj 800 Ft/fő. Étkezés 800 Ft/fő/ebéd (jelezd külön, ha kérsz!). Jelentkezés november 5-ig dr. *Antalné Bali Anitánál*: bali.anita@zimmezum.hu címen. További információ: *Égetőné György Tímea*, +36/20-886-1473.

♦ **November 13-án**, szombaton 9.30-tól 17.45-ig **„A sáfárság öröme” címmel** a Nap utcai, a József utcai és a Wesselényi utcai gyülekezetek **konferenciát rendeznek a Wesselényi utcai imaházban** (Budapest VII., Wesselényi u. 53.). Regisztráció-egyeztetés: 9 órától. További információk a programról a <http://www.safarsag.org> honlapon. Jelentkezni lehet a wbgy@pannonmail.hu e-mail címre küldött levéllel, amiben kérjük jelezni azt, hogy kér-e ebédet, és az előzetes regisztrációs díjat átutalta az alábbi bankszámlára. Előzetes regisztrációs díj: 500 Ft. Ebéd díja: 1000 Ft – a helyszínen is fizethető. Bankszámla: Wesselényi Utcai Baptista Gyülekezet, KDB Bank 13555555-13552010-00000078. A megadott e-mail címre történő jelentkezés és az átutalás határideje: 2010. november 9. A beérkezett jelentkezésekre visszaigazolást küldünk.

♦ **November 13-án**, szombaton 10-16-ig **Nemzetközi Lídia Imaközösség – Magyarország országos konferenciát tart a pestújhelyi Bárka Baptista Gyülekezetben** (Adria u. 24., térkép a www.barkagyulekezet.hu honlapon). Az ebédszünetben zacskós leves, kenyér, vaj, kávé, tea, ásványvíz, aprósütemény lesz a helyszínen. Ha előre tudod, hogy jönni fogsz, értesíts az előkészületek miatt! De értesítés nélkül is szeretettel várunk! Tavaszra háromnapos böjttel egybekötött közbenjárást tervezünk az Úr rétjére Órbottyánba, valamint a Pest környéki társ nélküli Lídiáknak lehetőségük van a minden hónap első keddjén 16.30-tól 17-ig tartott imaközösségben részt venni a Bárkában. A regisztrációs lapon feltétlenül jelezzétek bármelyikén való részvételi szándékotokat. (*Dobner Győzőné Loni*)

Tótágas tanító

Az öregapám az, aki gyakran, ha bűnnek esztette a fejét, vagy pere volt a világgal, hát kézenállt, és így járt-kelt az udvaron, de még a határban is. Ő a falusi tanító, akit a diákszaj nevezett el tótágas tanítónak, de akit még a mai napig is könnyes szemmel emlegetnek diákjai, hiszen igaz, de csintalan egy ember volt. Gyakran megréfalta a világot furfangos beszédével, székely észjárásával. Amikor megadatott, hogy náluk teletem, tátott szájjal hallgattam történeteit a kemencepadkán kuporogva.

– Rakoncátlan csikó voltam én, apám udvarából az ötödik – kezdte.
– Amit gyermek csak kigondolhatt, hát minden csintalanságot bevettem, hogy nevéss a világ, de főleg én. Voltak, igaz, jó tetteim is, amik a világ szemében is úgy voltak, de mindjárt fonákjára fordult minden, amikor kiderült, hogy ezeket ez a gizgaz gyerek tette. Volt a szomszédunkban egy leánka. Olyasformaféle volt, mint én, csak sokkal tündöklőbb, meg hát leán volt, no. Olyan gyönyörűséget soha nem láttam én, pedig még Udvarhelyen is jártam. Naponta csak szaglászta utáná, felmászta még a pajta tetejére is, hogy onnan is lássam, hogy nézzem, nézzem naphosszat. Sokszor bele is aludtam ebbe a nagy élvezetbe. Ott a széna között ébredtem, mikor már a nap is lebukott. Az első volt ő nekem minden leánka között. Sokat szaladgáltunk a réten, aratáskor még szalmakoszorút is fontunk egymásnak. Nagy nevetések között hengeredtünk le a hegyoldalról, málnát szedtünk a bokrok-

ról, kézen fogva repdestünk, forogtunk, mint két kicsi fecskemadár. Egyszer jött a faluba egy nagy bajuszú ember, olyasféle, mint a mi férfiaiink. A Küküllő csobogó vize mellett hangosan beszélt Jézus Krisztusról, aki a megváltó, akinek bádogtette ott volt kiszögelve a falu határában. Arról beszélt, hogy a Krisztus szövetséget ajánlott nekünk, hogy aki hiszen, annak lesz majd üdvössége. Együtt hallgattuk őt nagy ámulattal, mert ilyen beszédet ember biztosan nem tud mondani. Azt is mondta, hogy az az igazi keresztség, amikor az embert a víz alá merítik, hogy ottan aztán minden bűn lemosódik. Amikor meg kijön a víz alól, akkor már újjá van születve, meg van tisztulva, de nemcsak testileg, hanem a szívben is. Olyan szépen mondta, hogy Krisztus a szívben él, ami pedig a faluszélen van a feszületen, az csak egy bádog, hogy már nem is nyeltük könnyeinket, szabadjára engedték, együtt sírtunk ott a patakparton, minden szégyent hagyva. Más emberek is sírtak, és valami nagy csoda volt ott, ami teljesen ismeretlen volt azelőtt. A legnagyobb csoda az volt az elmúlt időben, hogy az eltűnt Mózes néma felesége megszólalt, mert előkerült Mózes. Azt mondta neki: – liztet hozott-e, hiszen azért ment tíz éve. A nagy bajuszú ember egyszer csak megkérdezte az embereket. Akar valaki alámerítkezni az Atyais-ten, a Fiú és a Szentléleknek nevében. Mi a leánkával összenéztünk, semmit sem szoltunk, és már repültünk is a patak partjára. Lihegve, dübögő szívvel dadogtuk: igen, igen, akarunk. Az emberek megnémultak, akkora csend lett, és nézték a nagy csodát. Először a leánkát merítette alá az Atya a Fiú és a Szentléleknek nevében, azután engem. Ottan senki tisztán nem látott, mert mindenkinek vizes lett a szeme. Akkor hangosan elkezdtek mondani, hogy „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy... áldd meg ezt a két gyermeket!” Mi megfogtuk egymás kezét, és Krisztus szárnyain repültünk sírva-nevetve akkora szeretetben, mint az egész világ. Ez a boldogság fiam – fejezte be történetét öregapám.

– De ki volt az a leánka meg az a nagy bajuszú ember? – kérdeztem.

– A leánka a te öreganyád, a nagy bajuszú ember pedig *Kornya Mihály*.
Kelemen Szabolcs Alpár

Teljes reformáció – folytatás a címloldalról

A reformáció pozitív oldalát nem győzzük eléggé hangsúlyozni. Azonban azt is észre kell venni, hogy az nem hozta meg mindenben azt a változást, amire a sötétségbe süllyedt középkori egyháznak szüksége volt. Nem csak arra gondolunk, hogy a reformáció után hamarosan évtizedekig tartó vallásháború pusztított Európában. De arra is, hogy a megalakuló egyházak nélkülözték azt a lelki szintet, amire eljuthattak volna, ha már annyira kihangsúlyozták, hogy az egyház életének teljes mértékben Isten igéjén kell nyugodnia. A sola Scriptura (egyedül a Szentírás) olyan jelmondat volt Luther száján, ami a mi szánkban is jó ízű. Luther és Kálvin is, de őket a többi reformátor is követte, nagy bibliaismerő és -szerető emberek voltak. És mégis...

„Itt állok...” – Luther a birodalmi gyűlés előtt Wormsban

A reformáció szellemi hatásának egyik fő korlátozását abban a teológiai gondolkodásban és egyházi gyakorlatban látom, hogy a megreformált egyházak nem tudták elfogadni azt a bibliai látást, hogy az egyház tagjainak Krisztusba vetett hittel és krisztusi élettel kell rendelkezniük. Nem került előtérbe a személyes megtérés és a bibliai kegyesség gyakorlata. Később ugyan voltak ilyen törekvések a puritánok és a pietisták részéről, akik tiszta életre törekedtek, de ez a szellemiség nem lett domináns a reformáció egyházaiban.

A reformátorok munkássága nyomán egész városok, régiók vagy országok váltottak hitfelfogást, anélkül, hogy az emberek élete Krisztus által megújult volna. A reformátorok nemcsak Istenben bíztak, hanem a hercegekben is. Híressé vált Luther bátor kiállása hite mellett: „Itt állok, másként nem tehetek, Isten engem úgy segéljen!” De nemcsak személyes életének biztonságát, hanem mozgalmának sikerét is a fejedelmek vitték győzelemre. Tömegek lettek más hitvallásúak egyik napról a másikra. Így alakultak

meg a „népegyházak”. A tömegek megragadásának és megtartásának szándéka volt a mélyen rejtőző mozgatórugó, amit később teológiai igazolás is kísért. Luther például korábbi éveiben azon a véleményen volt, hogy csak azok részesülhetnek a keresztségben, akik személyesen vallást tudnak tenni hitükről és Krisztusban nyert új életükről. Később nemcsak a gyermekkereszttség mellett állt ki, hanem az anabaptisták „tévelygését” is dühösen elítélte. Az anabaptisták szolgálata és hite nemcsak egy teológiai és vallási alternatíva felkínálása volt, hanem a status quo ítélete. Úgy hangzott, mintha bekiáltották volna a világba, hogy „nektek nincs igazatok, nem vagytok igazi keresztyének”. Az anabaptisták nagy része ezt alázattal és mérhetetlen szenvedések árán viselte.

A protestáns teológia később igazolni kívánta a gyermekkereszttség gyakorlatát. A Krisztusban nyert új élet jelképe helyett nem a bűnnek való meghalást és az új életre való feláldozást kívánták a keresztséggel szimbolizálni, hanem egy öszö-

vetségi képhez visszanyúlva a szövetség jeleként értelmezték azt. És mivel Isten amúgy is kegyelemből köt szövetséget az emberrel, és nem tetteik vagy éppenséggel hitünk alapján, mondták a teológusok, a szövetségbe a gyermekek is beletartoznak, akár csak az ószövetségben. Így történhetett, hogy a reformáció elakadt, és a „semper reformanda” (állandó megreformálódás) csak egy szép szólam maradt.

A reformáció története azt a lelki tanulságot is elének hozza, hogy az igének csak teljes mértékben érdemes engedelmessé válni. A tanbeli reformokat az életbeli reformoknak kell követniük: „az igének megtartói legyetek, ne csak hallgatói”. Mi, akik inkább a reformáció harmadik ágával azonosítjuk magunkat (anabaptista, baptista), vigyázzunk és engedjünk teljes mértékben a Szentírás életet átforgató és tanítást megtisztító hatásának!

Dr. Kovács József

a Magyar Baptisták Világszövetségének titkára, valamint az Erdélyi Baptista Szövetség főtitkára

Reformátori imák

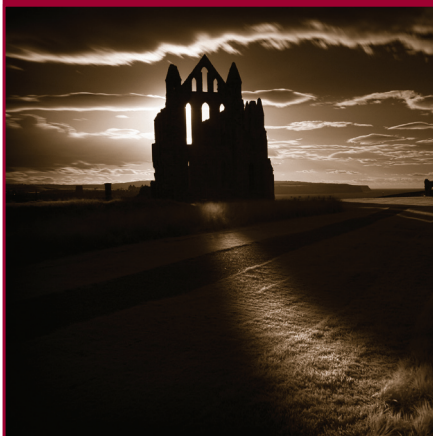
Kálvin reggeli imája

Istenem, Atyám és Szabadítóm, mivel tetszett neked, hogy engem ezen az éjszakán, mely most elmúlt, kegyelmedből megtartsál, s erre az új napra juttassál, tedd meg, hogy egészen szolgálataidra állhassak! Segíts nekem, hogy minden gondolatom, beszédem, cselekedetem tetszésedre lehessen, a te akaratodnak engedelmeskedhessem, és minden lépésem a te tiszteletedre, testvéreimnek pedig üdvösségére váljék! Amint ebben a földi életben a te napvilágodat kiárasztod az egész világra, úgy világosítsd meg az én értelmemet a te Lelked világosságával, hogy a te igazságosságod útjait követhessem! Minden, amit ma megteszek, Istenem, arra a célra irányul, hogy téged szolgálhassalak, téged magasztalhassalak, minden jót egyedül a te áldásodtól várhassak, és semmit se tegyek, ami nem kedves előtted. Segíts, Uram, hogy mindennemű munkámban, amit testemért és a jelenvaló világért végzek, lélekben felemelkedhessem ama mennyi és boldog élet felé, amit te készítettél gyermekeidnek! Ámen.

Kálvin esti imája

A nap és a hold fényében szabad meglátnunk a nappal és az éjszaka változását. Ezért add, ó, Mindenható Isten, hogy megtanuljunk szemeinket még magasabbra emelni! Engedd, hogy megláthassuk reménységünk célját, örök üdvösségünket abban a bizonyosságban, hogy ez az üdvösség olyannyira rendíthetetlen, mint a te hűséged, aminek változhatatlanságát meglátatod velünk a nap és hold és a te teremtet világod állandóságában. Ébreszd fel bennünk a vágyat, hogy szilárdan megálljunk annak az üdvösségnek a várásában, amire te hívtál el minket, és amit te készítettél el nekünk a mennyben a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Ámen.

Sorvadó gyülekezetek

Szinte rosszlesik leírni is ezt a mondatot. Istennek biztosan nem ez a terve a gyülekezetével, hogy sorvadjon. Bár azt olvastam egyszer, hogy miért probléma az, ha egy édesanya négy-hat gyermeket szül, felneveli őket, ők élnek, virulnak, fejlődnek, betöltik életet továbbvivő feladatukat, és az édesanya, szülő megöregszik (sorvad), aztán meghal?! Nem ez az élet rendje? Hát ha így lenne, akkor megéri vállalni ezt a szép, nemes sorsot. Egyébként is Jézus azt mondta, hogy ha a búzaszem nem hal meg, nem hoz termést. Azonban így van-e ez a sorvadó gyülekezetekkel? Azért sorvadtak-e el, mert annyi gyermeket szültek? Annyi új gyülekezetet plántáltak, annyi misszionáriust küldtek a nagyvilágba vagy a romákhoz, hogy otthon már nem is maradt senki, s ezért sorvadásra ítélt a további sorsuk? Lehet, hogy van ilyen is. Akkor ez nem is sorvadás, hanem önfeláldozás, megsokszorozódás, küldetés, mártírium, amiben gyönyörködik Isten. Akkor már csak az újaknak, a plántáltaknak, az újszülötteknek kell hálás szívvel a szülőre emlékezni, őt istápolni, hazajárni, hálálkodni, és esetleg szép halálához mellétérdelni, hogy ne maradjon szegyenben 21. századi környezetében esetleg roskadozó imaházzal, ami szégyent hozhat Istenre és egyházára, a világkeresztyénségre.

Ahogy a címet leírtam, persze nem erre a sorvadásra gondoltam, hanem arra, amit a bűn, szeretetlenség okoz egy közösségben. Amikor nem a Krisztus és szerete-

(folytatás a következő oldalon)

Hit és hitelesség – folytatás a címloldalról

Igen, valóban embert próbáló feladat szembesülni saját gyengeséggel, látni azt, hogy nem sikerül az elképzeléseimet megvalósítani, azt pedig különösen nehéz megélni, ha ezt más is láthatja. A tökéletlenségünk érzését különösen felerősíti a krisztusi szabályok tökéletessége, azok már-már elérhetetlen volta.

Ebben a kettősségben, a folyamatos tökéletességre törekvés és a tökéletlenségünkkel való folyamatos szembesülés kettősségében hogy lehet egyáltalán felszabadultan és hitelesen hívó életet élni?

A kettősség feloldásának első lépése, hogy felismerjük: a hitelesség nem egyenlő a tökéletességgel! Ahogy Pál apostol idézi föl Ura szavait: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz*” (2Kor 12,9). Nemhogy a tökéletességet, hanem gyakorlatilag épp annak az ellenkezőjét, saját korlátaink fel- és beismerését kéri tőlünk az Úr. Ha a lélektan oldaláról közelítjük a kérdést, akkor a humanisztikus pszichológiai iskolát képviselő pszichoterapeuta, Carl Rogers (1902–1987) gondolatai tűnnek evidensnek, aki szerint a hitelesség (vagy más néven kongruencia) a gondolatok, érzelmek és a viselkedéses, verbális megnyilvánulások összhangját jelenti. Ugy is fogalmazhatjuk, hogy egy belső pszichikai állapot és a viselkedés egybehangzása. (A Biblia is ismeri a lélektani igazságokat! Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. [Zsolt 15,2 Károli-ford.]) Mit üzen ez a gondolat számunkra? Egy ember lehet hiteles, ha példás, szeretetteljes családi életet él, gyermekeivel szemben türelmes és igazságos, ha munkahelyén szeretik őt és elismerik munkáját, a gyülekezet érzi támogató imádságait és segítőkész hozzáállását, ha mindenkivel szemben nyitott és elfogadó. Az az ember is hiteles, aki néha türelmetlen a gyermekeivel, de aztán bocsánatot kér, ha néha nem végzi el a munkáját időben, de ezt elmondja a felettesének, és bepótolja a hiányosságokat, ha van ugyan néhány gyülekezeti tag, aki nem szimpatikus neki, de imádkozik értük, és keresi a lehetőséget, hogy időt töltsön velük és jobban megismerje őket. És az is hiteles, aki a bűnben, fertőben él, de felismert és bevallja, hogy gyenge és elvesztett, és Isten nélkül nem tudja tovább folytatni az életét. Ugyanakkor nem hiteles az az ember, aki azt

mondja, hogy tökéletes a házassága, holott a házastársa arcán nem látni a mosolyt, ha hibát követ el gyermekeivel szemben, de ezt nem ismeri be, és ha bűnben él, de ezt nem vallja be sem magának, sem az Istennek. Az összhang hiányát a környezet nagyon hamar érzékeli, a nem hívők pedig egyenesen annak a példájává teszik, hogy hogyan nem szeretnének ők maguk élni.

De hogyan válhat az ember hitelessé? Gondolataink, érzelmeink és cselekedeteink összehangolása érdekében igen fontos feladat önmagunk belső világának alapos megismerése. Ha tudjuk, hogy mi zajlik bennünk, hogy milyen mozgatórugók irányítanak, hogy milyen erősségeink és gyengeségeink vannak, akkor a megoldás kulcsa már félig a kezünkben van: tudjuk, mire támaszkodhatunk, milyen hasznos és segítő eszközeink vannak, de azt is, hogy melyek a gyenge, sebezhető pontjaink. Az önmagunkkal szembeni őszinteség azonban nem mindig egyszerű: nem tudjuk, hogy mit találunk a mélyben, és mozgatórugóink, vágyaink megismerésével olyan helyzetbe kerülhetünk, melynek eredményeként gyökeresen meg kell változtatni addigi elképzeléseinket önmagunkról és a világról. Ha egy fiatal ráébred, hogy szülei házastársi kapcsolata a látszat ellenére rideg és megbetegítő volt, teljesen át kell hogy értékelje az addig működőképesnek hitt családmoddelt. Ha egy ember felismeri, hogy életélményei miatt nagyon fontos számára, hogy szeressék őt és feltétel nélkül elfogadják, ezért az elutasítástól való féltelme miatt sosem vallotta be őszintén az egyet nem értését, akkor át kell hogy értékelnie addigi visszahúzóódását, és a számára fontos dolgokban ki kell állnia a saját véleménye mellett. Ha egy szülő tekintélyelvű, szigorú nevelési gyakorlata mögött csak a dominancia iránti vágy és a kisebbségi érzés kompenzálása húzódik, ha egy szolgálati terület vezetéséhez való feltétlen és érthetetlen ragaszkodás mögött az önérvényesítési vágy rejlik, akkor az ezt felismerő embernek át kell értékelnie és meg kell változtatnia az addigra a mindennapjainak részévé vált gyakorlatot... Ezek nem könnyű dolgok. Emberi oldalról nézve óriási bátorságot igényel, hogy kilépjünk a megszokott működési módunkból, és mondhatni, a saját lábunk alól húzzuk ki a talajt. De a jó hír: az Úr isme-

ri az övéit, tudja, hogy mi van a szívünk mélyén! (Én vagyok a jó pásztortor; és ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem [Jn 10,14].) Neki nem lesz ismeretlen az a terep, ahová eljutottunk, ezért tud vezetni bennünket. (Mert kösziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet [Zsolt 31,4].)

De miért jelent olyan sok nehézséget az embernek önmaga megismerése? Az egyik legfontosabb tényező: a megszokás, az ismeretlentől való félelem. A megszokottból nagyon nehéz kilépni még akkor is, ha tudjuk, hogy nem működőképes az a folyamat, vagy nem járható az az út, amelyen járunk. A szorongásokkal és bizonytalanságokkal teli világban az ember megpróbál kapaszkodókat keresni magának, amelyeket aztán nehezen enged el. A ma embe-
rének sokkal kevesebb kapaszkodó jut az önismerete és önbizalma megszilárdításához, mellette viszont sokkal több eltérítő, elbizonytalanító erő éri. A mai munkahelyek többségében az elvégzett cselekvés és a kapott jutalom egyáltalán nem áll egymással összefüggésben. Mindegy, hogy jól vagy rosszul tartom meg az iskolai óráimat, ugyanazt a fizetést fogom kapni, mint a velem hasonló pozícióban lévő kollégám. Ugyanannyit tanultam és ugyanannyit dolgozom, mint egy másik ember, csak az 10-szer annyi vagy feleannyi fizetést kap érte. Megkapom a fizetést, és megvásárolom belőle a félkész ételeket, de nem tudom, hogy azok honnan kerülnek az asztalomra. Be-
kapcsolom a tévét, de nem tudom, hogy hogyan is keletkezik valójában a látott kép. Az ok-okozati összefüggések egyre inkább elmosódnak, egyre kevésbé tudjuk a valóságban megtapasztalni saját hatékonyságunkat és korlátainkat. Ehhez adódik, hogy az elbizonytalanító erők, elsősorban a média irányából, folyamatosan ingatják önértékelésünket: hol elérhetetlen, de vágyott tulajdonságok megjelenítésével ássák alá önbizalmunkat (például az örökifjú, csinos és házias, mindig fitt és nőies háziaszony megjelenítésével), hol pedig önelégültté és egocentrikussá tesznek bennünket (például a nálunk szerencsétlenebbek kinevetetésével). Éppen ezek miatt mára egyre természetesebbé vált, ha külső segítség, segítő szakember vagy pszichológus támogatását is keressük az önmegismerés folyamatában ahhoz, hogy valóban felismerhessük értéke-

inket és gyengeségeinket, azaz reális képet alakítsunk ki önmagunkról.

Ahhoz tehát, hogy legyőzzem az óemberi természetemet, és a krisztusi példát követve hitelesen próbáljak élni, először is fel kell ismernem, hogy erre egyedül nem vagyok képes. Jézus segítő és oltalmazó ereje az, ami közelebb vihet az áhított célhoz. Ugyanakkor nem szabad elfelednünk, hogy az Isten ebben a munkában, ezen az úton a mi erőnkre és energiánkra fog támaszkodni. Ahogy „Egy meghallgatott imádság”-ból idézett részlet írja:

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke,

nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot,

de ő azt mondta: nem.

Azt mondta, csak áldását adhatja,

a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést, de ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de hajlandó megmetszeni, hogy gyümölcsöt hozzak.

Adja az Úr, hogy alkalmasak és készek legyünk engedni neki a fájdalmas metszéseket, merészen és hittel elindulni az ismeretlen felé, és boldogan, felszabadultan élvezni az ő útján való járást!

Dr. Péter-Szarka Szilvia
pszichológus, egyetemi tanársegéd

Hiteles keresztyéniséget!

(részlet)

...a keresztyén ember egyéni és közösségi imával, a remény megélésével tudja csak hitelesen képviselni a Teremtő által ráruházott és Krisztus evangéliumában megfogalmazott „só és világosság” szerepét. Simone Weil szerint Istenhez kell mérnünk dolgainkat, de a keresztre feszített Istenhez: naponta elcsöndesedve, naponta hordozva terheink édes keresztfáját.

Borián Tibor

(folytatás a előző oldalról)

te, igazsága, akarata s a gyülekezet lényege, célja, küldetése van középben. Amikor megbetegszik a nyáj, s ezért nem szaporodhat. Amikor az ember, emberi elképzelések fontosabbak, mint Isten és akarata, a test és testiesség, mint a Lélek. Szellemi dolgok helyett anyagiak, belső kincsek helyett külső csecsebecsék dominálnak. Ha nem a lényeg a lényeg – mondjuk a szenvedélyes apostoli elhivatottság és küldetés –, hanem az önmegvalósítás. (Világi pályán nem sokra vitte, de az egyházban lenni akar valaki?!) Ha nem a tartalom lesz a lényeg – amit őrizni, fényesíteni és továbbadni kell –, hanem a tradíció, pozíció és bebetonozott státusok. Biztos, hogy sorvad a gyülekezet, ha nem szól egyértelműen, frissítően, bátorítóan, felszabadítóan az Úrtól vett élő ige. Ha nincsenek őszinte megtérések, szabadulások, megújulások. Ha elkezdünk maszekolni, manipulálni, taktikázni. Ha elmarad a sebekből való gyógyulás. (Megtérés, bemerítés után is sok sebtől vérezve hogy lehet valaki „hadra fogható Krisztus harcosa”?) Ha elmarad az újbóli és újbóli odaszánás a Krisztus-követésre, aláztos, áldozatos szolgálatra. Ha alkalmatlan lesz vagy marad a vezető vagy vezetőség Krisztus testében. Ha a törvény és törvényeskedés üti fel a fejét a kegyelem áradása helyett. Ha elmarad a hitmélyítés és az evangelizáció és ennek az egyensúlya. Ha nem tanuljuk meg végre az evangelizáció ősi biblikus módját, a személyes evangelizációt. Ha elég az egyháztagság, és nem lesz tanítvánnyá növekedés. Ha a régi-új evangéliumot nem töltjük új tömlőkbe, s emiatt nem érti alma a fáját, s elrohan mellettünk vesztébe a modern világ, pedig lenne számára Krisztustól és a mindenkori gyülekezettől üzenet, gyógyír, iránytű. Biztosan elsorvad a gyülekezetünk, ha ostoba önzés és figyelmetlenség, rugalmasság és látás, irgalom, bölcsesség hiányában el kell fiataljainknak mennie más közösségbe. Miért? Mert sorvadó és sorvasztó közösségben, ahol nem értik a lényegét, ott vegetálnak? A jó Atya biztosan nem várja ezt el tőlük! Biztos vagyok benne. A gyülekezetnek nem kell megöre-

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás a előző oldalról)

gednie és elsorvadnia. (Ha világi ember lennék, biztosan elkerülném a rogyadozó, dülöngélő, pókhálós házat és életteleniséget sugárzó savanyú közösséget, melyről rossz hírek terjengenek, mert például nem szeretik egymás, és hatalmi harcot vívnak.) Az imaház megöregszik, és megújítjuk, renováljuk, meg újat építünk, milliókat belefecselve. Miért nem koncentrálnunk a csodálatos testre, a Krisztus-testre is? Hisz ez a lényeg. Ez kell nekünk, ez boldogít minket, erre vár a világ, az Isten fiainak megjelenésére. Látok 80-90 évesen is szép öregeket, mert a Krisztus-, a Szentlélek néz ki belőlük csillogó tekintetükben. A lelkük, szellemük, Krisztushoz való ragaszkodásuk nem sorvad el, nem öregeedett meg, sőt. (Bár lenne még több ilyen drága testvér, olyan sok csodát, gondviselést tapasztalva!) Vezetői hiba és mulasztás is nagyon sokszor a sorvadó gyülekezet oka látásom, lassan 40 éves tapasztalatom szerint. Aki sorvasztja a gyülekezetet, térjen meg vagy mondjon le, hagyja el! De változtatni is szabad. Ez lenne inkább az üdvös megoldás! A megtérés, gyógyulás, újjászületés biztosan segít. Sőt külső gyülekezeti tanácsadót is igénybe lehetne venni, hogy átgondoljuk soradásunk okait, és a gyógymódot, netán újrakezdeti lehetőséget. Isten ugyanis a gyülekezetnek soradás helyett virágzást szánt és ezt munkálja. Miért nem hagyjuk és miért nem működünk közre?

Bayer György

Hívő emberek mondták

A hit nem a megérkezetségi állapota, a kegyelem nem a tétlenség útlevele, a keresztyénység pedig nem a lelki önzés csendes gyönyörködése az Isten szerelmében. (Turóci)

Különség van abban, hogy az Úr kezéből csak felüdülést fogadunk el, vagy pedig békét találunk nála. (Ismeretlen)

Bármilyen közel van a karó a szőlőtőkéhez, soha sincs közöttük életközösség. (Szikszai)

Ne csináljatok sablonokat, az Úr az egyiket így vezeti, a másikat amúgy. (Zeller)

Az utolsó nyolc és fél óra 4. rész

– Tényleg van ilyen? Miért nem ismerem én őt?

– Mert maga minden és mindenki előtt bezárta a szívét - válaszoltam.

– Ha olyan mindenható ez az Isten, akkor miért nem verte le a zárat, miért nem jött, hogy segítsen?

– Higgyc el, ott volt maga mellett! Isten szabad akaratot adott minden embernek. Ha megnyitja szívét, leszámol minden bűnével, gonoszságával, Isten szívesen és örömmel tölti be a maga szívét.

– És miért az Isten Fia, és nem az Isten?

– Isten a Fiú és a Lélek is. Ők egyek. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Egy és oszthatatlan.

– Ezt nem értem – melegegett bele a beszélgetésbe a már egyáltalán nem dühöngő ember.

– Magyarázni én sem tudom, de hiszem, hogy ez így van. Ezt hittel el kell fogadni, és csak figyelni kell Isten felséges dolgaira.

– És ki az Isten Fia?

– Őt úgy hívják, hogy Jézus. Eljött az emberiség szabadítására, a bűnök bocsánatára, minden ember bűnét magára vette és felvitte a keresztre, ahol megsemmisítette azt. És minden bűnbánó ember kegyelemben részesül. Ő Krisztus. A megváltó. Ő most is jelen van.

Kezdtam olvasni a Szentírásból, Jézus születéséről, tanításairól, példázatairól, kereszthalálának történetéről. A feltámadásáról, a Szentlélek kitöltéséről. Az ember arcára kiült az ámulat és a csodálkozás, és végtelen nyugalom lepte el őt. Csendesen nézett az ég felé, majd lehuntya szeméit, és szeme sarkából legördült egy könnycsepp, ami néhány percen belül folytonos kis erecskévé növekedett.

– Látja – mondtam –, ahol Isten szava elhangzik, ott mindig történik valami. – Felolvastam Ézs 55,11-et. – Megnyugodtunk, és csendesen beszélgetünk, már órák óta nem nyilall a fájdalom magába, és lassan pirkad is odakint.

– Mondja, engem is szeret Isten?

– Igen, magát is szereti. És Isten nem akar rosszat magának. A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet nagyon fontos. Isten tanításának alapja. A szeretet Isten anyaga. Bőven árasztja ránk, az ő kegyelméből. Van egy csodálatos himnusz a Bibliában. Ezt úgy hívják, a szeretet himnusza. Felolvassam?

– Olvassa!

És olvastam lassan, tagolva, minden szavát ízelve, és folytak a könnye-

ink örömmel és szeretettel. Isten betöltött bennünket az ő szeretetével.

– Miről maradtam le, most ebbe bolondulok bele! Kár volt idejönnie! – mondta.

– Nem maradt le semmiről. Most teljesül be Isten akarata. Mert sohasem késő.

– Hogyhogy sohasem késő? Odamehetek Istenhez én is, mondhatom neki, hogy ne haragudjon?

– Igen, ő ad erőt és bátorságot!

– Hogyan kell? Segítsen!

Megfogtam a kezét és imára kulcsoltuk, és hangosan, akadozva, a sírással küszködve kezdtük el az imádságot!

– Mennyei Atyám! Esedezve jövőnk eléd. Kérünk, az Úr Jézus Krisztus nevében hallgass meg minket! Bocsásd meg az én bűneimet, itt ezen a halálos ágyon könyörgök hozzád. Kérlek, segíts megpihennem a te országodban! Kinyitottam a szívemet a te számodra, lakjál ott és munkálkodj a te akaratod szerint!

Az ember hangja elvesztette ércességét, egyre finomabb, lágyabb lett, mint egy kedves gyermek hangja szólt. Én csendesesen elhallgattam, és ő folytatta egyedül.

– Bocsásd meg, Istenem, hogy eltékoztam az életem, hogy nem törődtem veled! Hogy mindig csak magamra gondoltam. Bocsásd meg, hogy részeskedtem, hogy nem harcoltam eléggé a gyermekeimért!

Az ember csak imádkozott hosszan és szakadatlanul. Egyszer csak nyílt az ajtó, egy férfi és egy nő jött be, szó nélkül odaültek az ember ágya szélére, és együtt imádkoztak. Az ember felnyitotta a szeméit, és könnyek között kiáltott fel: – Gyermekeim!

A gyermekek az apjuk mellére hajtották a fejüket, és ott sírtak és csókolgatták egymást. A fiú hangosan, szaggatott lélegzetvétellel elkezdte mondani, hogy

– Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved... – majd amikor azt mondták együtt, hangosan, hogy – bocsásd meg a mi vétkeinket – az ember feje oldalra billent és meghalt.

A sírás lassan elapadt, valami meleg csend lengte át a szobát. Némán, hangtalanul hátráltam ki a szobából.

Hazaérve letérdeltem az Úr elé, és János 17-ből idézve imádkoztam: – ...én elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem. Ámen.

Reggel fél hét volt már.

Kelemen Szabolcs Alpár

NŐI SZEMMEL – NŐI SZÍVVEL

Lépésben a Lélekkel

Baptista Nők Világimanapja 2010. november 1.

Kedves Testvérnők!

Ez évben ismét lehetőségünk nyílik arra, hogy bekapcsolódjunk a Baptista Világszövetség által szervezett imaláncba. Idén november 1. a baptista nők világimanapja.

Éljünk a lehetőséggel, és csatlakozunk a világ minden táján imádkozó nőtestvéreinkhez! A nap témája rendkívül aktuális: „*Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint!*” (Gal 5,25).

Fogjunk össze imádságban, és dicsőítsük Urunkat, könyörögjünk gyülekezeteinkért, hazánkért, gyermekeinkért és a világ minden táján élő és szolgáló hittestvéreinkért! Akár kis közösségekben, akár nagyobb csoportokban, akár egyenként hajtunk térdet Istenünk előtt ezen a napon is, és a megadott témához kapcsolódva fogjunk össze imádságban!

Adományainkkal is támogathatjuk a Baptista Világszövetség női osztályának munkáját. Az összegyűlt pénzeszeget a Magyarországi Baptista Egyház bankszámlájára, *Nőbizottság – imanapi adomány* megjelöléssel lehet átutalni. A *Nőbizottság* nevében:

Küblerné Zsuzsa

Az idei imanapi programot a Baptista Világszövetség női osztályának ügyvezető bizottsága állította össze.

Az imanapi gyűjtésünkkel ebben az évben a következőket támogatjuk:

- felnőtt nők írni-olvasni és keresztyén alapokra való tanítása Afrikában (Szudán, Burundi, Uganda)
- új női vezetők képzése Ausztráliában
- Debóra-ház, Baja California, Mexikó – fizikai és szellemi menedék veszélyben levő nők számára
- az Európai Baptista Nőszövetség projektjei.

Elnöki üzenet

Kedves nőtestvéreik!

Fogadjatok üdvözetemet a megváltó Jézus Krisztus drága nevében! A következő öt évre a témánk: Lépésben a Lélekkel. Ahhoz, hogy a Lélek szerint járjunk, át kell adnunk az életünket, hogy teljesen Isten irányítsa azt. Bízunk kell őbenne, engedelmeskednünk neki. Csak így nyerhetjük meg a körülöttünk élőket Krisztusnak. A világ beteg, sóhajtozik a fájdalomtól, és sürgősen szüksége van a segítségre.

Sajnos a nők azok, akik leginkább szenvednek.

Nekünk, keresztyén nőknek együtt kell járnunk a Lélekkel, és megtanulnunk, hogyan segítsünk a szenvedő világon. Mint a samáriai asszony, el kellene szaladnunk és elmondanunk családtagjainknak, szomszédainknak, munkatársainknak és barátainknak a megváltás örömhírét. De nem elég csupán prédikálni, imádságban közben kell járnunk értük. Isten meghallgatja imáinkat, mert nagy az ereje az igaz ember könyörgésének. Tapasztaljuk meg Isten áldását, amint kisebb-nagyobb csoportokban közösen közbenjárunk a világért!

Dorothy Selebano

a Baptista Világszövetség női osztályának elnöke

Bizonyságtétel

Új kezdet a ghánai baptista szakmai oktatóközpontban

Egy évvel ezelőtt *Naomi Agbalanyo* még egy szentélyben lakott, ahol egy istennek szolgált az ősei bűneiért. Ma *Naomi* több szakmát tanul, hogy új életet kezdhessen.

Naomi egy a 30 lány közül, akik Nyugat-Afrikában a ghánai baptista szakmai oktatóközpontban tanulnak és új életet kezdenek. Sok év rabszolgaság után új remény tűnik fel számukra. *Naomi* 18 évig volt a ghánai rabszolgaság áldozata.

Trokosi egy ősi szokás Ghánának ezen a vidékén. A *Trokosi* szó jelentése: az istenek felesége. A bálványpapok szűzlányokat követelnek rabszolgának, hogy kiengeszteljék az isteneket, és további csapások ne ériék a családot. A szentély őrei mindenféle erőszakot követnek el lányokon, nemi erőszakot is. Némelyeket kényszerítenek, hogy a szentély őrei feleségei legyenek.

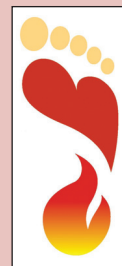
Naomi nagyanyját a kotralai Ahorlo-szentélybe küldték, hogy kiengesztelje a véteket, amiket a családja az istenek ellen elkövetett. Az anyja egy szentélyőr felesége.

Naomi szeretne minél többet megtudni az Úr Jézusról, és a Szentírás szerint élni. Szabászatot és közéleti tanuló tanuló. Története hasonló a többi 29 lány történetéhez.

Philomena Wiredu

Ghána

Bibliatanulmány (részlet)

„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint!” (Gal 5,25)

A Lélek szerint járó testvérnő a Lélek gyümölcsehez igazítja életét, amelyről a Gal 5,22–23 versekben olvasunk.

Szeretet (1Jn 3,18)

A szeretet több, mint egy a szívből fakadó érzés. Az értelemről származik, és az akarat döntése. Ezért parancsolja a Biblia: szeressétek egymást! Ez a szeretet sokba kerül és nem könnyű. Tudatos erőfeszítés, hogy mindig a mások javát keressük, még annak is, aki nekünk a legrosszabbat akarja.

Öröm (Fil 4,4) Ez az öröm nem az a boldogság, amit az élvezetek, tárgyak vagy pillanatnyi siker nyújtanak. Nem függ a körülményektől. Olyan öröm, aminek Isten a forrása. Annak a hívőnek az öröme, aki tudja, hogy Isten a körülmények Ura, és képessé teszi, hogy derűlátással nézzen elébe minden új napnak. Nem engedi, hogy a nehézségek elvegyék ezt az örömet.

Békesség (Zsolt 4,9) A lelki nyugalom és derű állapota. Annak a jellemvonása, aki tudja, hogyan maradjon nyugalomban a vihar közepén. Aki Istenben bíz, és belső békéje van, amikor minden forrong körülötte. Valaki így mondta: „a hívők szomorúsága nem kisebb a hitetlenekénél, de a hívők teljes békességben maradnak, mert Krisztus bennük lakozik”.

Türelem (Jak 1,3-4) A türelmes nőtestvér késedelmes a haragra. Ha a férje, gyermekei vagy munkatársai felingerelik, nem arra gondol, hogyan vágjon vissza, hanem bemutatja azt a magatartást, amellyel Isten van irántunk. Felismeri Isten akaratát, és hiszi, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”.

Szívésség (Ef 4,32) Jó lelkület mások irányában. Nem hiányzik a meggyőződés az életéből, de békesség a jelleme. A szíves nőtestvér megbocsát annak, akik megbántottak, kész a mások szükségait a sajátja elé állítani. Szeretetet mutat az apró tettekben, a megértés egyszerű szavait szolja.

Alicia Zorzoli

Mire készüljünk többet: az esküvőre, vagy a házasságra?

Mihalec Gábor

GYŰRŰ- KÚRA

Boldog házasságra készülők kézikönyve

Mindenre gondoltak? A gyűrűk megvannak? A ruha méretre szabva? A menyasszonyi csokor megrendelve? Akkor most már csak egy dologra kell felkészülniük: *a házasságra!*

Házassági felkészítés: Miért?

Ami számunkra, magyarok számára még olyan távolian és egzotikusan cseng, az más országokban (főleg Németországban és Amerikában) már jól ismert fogalom. Mindenki szerelmes az esküvője napján, és mindenki úgy indul a házasságba, hogy az sohasem fog véget érni. A 45%-os válási statisztika azonban több mint kijózanító. Azt mutatja, hogy valami mégis elromlik, valamit nem kezelnek elég jól a felek.

Házassági felkészítés: Hogyan?

A tanácsadási folyamat során a szakember felméri a pár egymással való kapcsolatának különböző területeit, és feltárja annak erősségeit és lehetséges buktatóit. Azután öt-nyolc foglalkozás alatt lehetőséget teremt a feleknek, hogy beszélgessenek egymással azokról a kérdésekről, amelyekben eddig még nem tudtak egyetértésre jutni. Sok olyan téma van, amelyben csak azért nem értenek egyet, mert még soha nem is beszélgettek róla, más kérdések miatt akár már hajba is

(folytatás a következő oldalon)

Mikszáth nyomában

A Műemlékek Nemzeti Gondnoksága, a Magyar Irodalmi Hagyományápolók Országos Egyesülete és a Mikszáth Társaság novellaíró pályázatot hirdetett a novella éve alkalmából a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Szépirói Tagozata, a Fáy Társaság, a Nemzeti Tankönyvkiadó Zrt. és Pécel Város Önkormányzata támogatásával.

A pályázatot a novella nagymestere, a száz éve meghalt *Mikszáth Kálmán* és a magyar novella úttörője, *Fáy András* tiszteletére hirdették meg, akiről éppen Mikszáth írta a következőket: „ha Széchenyi nincs, őt illeti a 'legnagyobb magyar' titulusa, ha Deák nincs, ő nevezhető a 'haza bölcsének' – így azonban maradt végig a 'nemzet mindenese'.”

A pályázattal népszerűsíteni kívánták a novella műfaját a fiatalok körében, s teret nyitni a jövő jeles karcolatíróinak, novellistáinak. A pályázat 2. helyezettjének, *Tóth Katalinnak* a novelláját közli lapunk azzal a szándékkal, hogy olvasóink és az érdeklődők körében ezzel is felébredszük az igényes irodalmi alkotással való próbálkozás vágyát és igényét.

Pelikánok

Maja, a tündéri, cserfes kislány egy csöndes kisvárosban élt. Messze földön híres volt gyönyörű szemeiről, melyek úgy csillogtak, mintha folyton láz gyötörné, és persze határtalan fantáziájáról, mely mindent színesebbé varázsolt körülötte. Számára semmi sem az volt, mint mások számára. Minden több volt. A környéken csodájára jártak a gyönyörű kislánynak, aki mindig szívesen szórakoztatta hallgatóságát egy-két bohém mesével.

– A kislány képzelődéseit kiskorában még természetesnek, sőt szórakoztatónak tekintették, csak hogy hiába teltek az évek, Maja nem volt hajlandó lemondani képzelete szüleményeiről. A lány már tizenhat éves volt, és még mindig tündérekről és csodákról mesélt. Szülei egyre jobban kétségbeestek, hiszen nagyon úgy tett, hogy Maja teljesen komolyan veszi saját álmódzásait, képtelen volt meghúzni a határvonalat álom és ébrenlét, képzelgés és valóság közt. Hiába próbálták meggyőzni róla – néha szelídebben, néha erőszakosabban –, hogy ez nem a valóság, hogy ideje felnőni, a lány hajthatatlan volt. S habár ő még mindig ugyanaz a cserfes, vidám kislány volt, a környékbe-

liek már csak bolond lányként emlegették, és ahelyett, hogy csodálták volna, mint régen, félni kezdtek tőle.

Egyedül bátyja állt ki mellette. Ákos csodálattal hallgatta húga történeteit. Ő úgy vélte, hogy Maja fantáziája Isten ajándéka, mellyel mindannyiuk életét jobbá teheti. Ákos minden idejét húgának szentelte. Rengeteget beszélgetett vele, és Maja hihetetlen, varázslatos meséit sokszor le is jegyezte.

Egy napfényes vasárnap délután Maja épp kedvenc elfoglaltságának szentelte idejét: a kertben üldögélt a kezében egy rózsával, melynek rózsaszín szirmait a zöld fűre szórta. Ilyenkor azt képzelte, hogy azok pelikánok – hiszen a pelikán volt a kedvenc állata –, és órákig csak bámulta őket. Ki tudja, hány varázslatos történet íródott ilyenkor a fejében. Egyszer csak apja lépett ki a kertbe, és ahogy áttrappolt a fűvön, rálépett az egyik szíromra. Maja ijedten riadt fel saját képzeletének megnyugtató melegségéből.

– Apa, neee! – kiáltott fel.

– Mi van, Maja?

– Ráléptél a pelikánra!

Apja a cipőtalpa alá pillantott, majd odalépett lányához, és a karjánál fogva megrángatta.

– De hisz ezek szírmok! Ezek csak átkozott virágszírmok!

– Apa! Hogy mondhatasz ilyet?? – zokogott Maja.

– Na, jó! Nekem ebből elegendem van! – mondta a feldühödött apa, majd felrohant lánya szobájába, hogy egy bördöndbe összedobja pár ruháját. Ezután lerohant lányáért, a karjánál fogva berángatta az autóba, és elhajtott vele.

A vacsora szokatlanul csöndes volt nélküle.

– Maja hol van? Vacsorára mindig haza szokott érni – kérdezte Ákos. Szülei aggodalmas pillantást váltottak.

– Nagybátyád munkaügyben Ausztráliába utazott, és felajánlotta, hogy Maját is magával viszi, hogy világot lásson – szólalt meg végre apja.

– Ausztráliába?

– Igen, oda. Ott láthat igazi pelikánokat is. Hát nem csodálatos? – Ezek már édesanyja szavai voltak.

– És mikor jön haza?

– Egy hónap múlva, édesem.

– Vagy később – szolt közbe az apa.

Ákos persze örült neki, hogy valóra válik Maja egyik legnagyobb álma, és igazi pelikánokkal találkozik, de valahogy akkor is sántított neki ez az egész. Nem értette, hogy miért nem jutott idő még arra se, hogy húga elköszönjön tőle. És hogy lehet, hogy ilyen hirtelen történt minden? A megválaszolatlan kérdéseknél azonban sokkal jobban gyötörte húga hiánya. Nélküle nyomasztóan csendes és szürke volt a ház.

Egy nap hajnali ötkor dörömbölt az ajtón Ákos nagybátyja. A szülők nem ébredtek fel a zajra, így Ákos engedte be a házba részegen tántorgó nagybátyját.

– Hogy nézel ki! Hogy ihattad így le magad? Remélem, Maja biztos helyen van. És egyáltalán miért nem szóltál, hogy hamarabb hazajöttetek?

– Ákos, Ákos, Ákos... ...állj...túl sok a kérdés, és egyiket sem értem.

– Akkor csak arra válaszolj, hogy mikor jöttetek haza!

– Kik? Honnan?

– Ausztráliából – válaszolt Ákos egyre kétségbeesettebb hangon.

– Ausztráliából??? Édes öcsém, te megbolondultál? Vigyázz, miket beszélsz, mert a végén apád téged is becsukat abba a diliházba.

Ákos kővé dermedt. Részeg nagybátyja, aki eddig a fiúra támaszkodott, a földre rogyott.

– Hééé! Segíts már!

Ákos nem segített. Még csak nem is válaszolt. Lekapta a kocnikulcsot a fogasról, és eszeveszett száguldásba kezdett. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy szemét az úton tudja tartani, hisz borzalmasabbnál borzalmasabb képek sora jelent meg előtte. Sokat hallott a közeli elmeegógyintézet kegyetlen módszereiről, de a történetek egészen új színezetet kaptak így, hogy Maja vált főszereplőjükké.

Ákos szíve sebesen vert, a hátán pedig a hideg futkosott. Az elmeegógyintézet alig egy órára volt, de a fiú számára egy napnak tűnt az út. Amikor végre megérkezett, az épület látványa csak tovább fokozta kétségbeesését: a tetőn törött cserepek, a falakon penész, az ablakokon rácsok.

A bejáratnál az őt egy széken ült, és mélyen aludt. Ákos óvatosan leakasztotta nyakából a kulcsot, elfordította a zárban, vett egy nagy levegőt, majd lenyomta az óriási fémajtó kilincset.

Tudta, hogy ez az ajtó nem csak a betegek bent tartására szolgál. Ez az ajtó elrejtja a világ szeme elől, amit az túl gyáva látni. Elrejtja a szegényt, az örületet, a másságot, mindent, ami nem fér bele a társadalom kicsinyes és felszínes világképébe. És persze a módot is elrejtja, ahogy a társadalom kezeli ezt a „másságot”. Ahogy elindult befelé, egyre több koszos ruhás, csapzott hajú ápolatlan pillantását az új jövevényre. Valóban meglepődtek, hogy ismeretlen jár köztük, hisz az elmeosztályon még fehér hollót is gyakrabban látni, mint látogatót. Ákos sajnálta őket, rajtuk is szeretett volna segíteni, most mégis csak azt a jól ismert, csillogó szempárt kereste a sok üres tekintet között.

Egyszer csak óriásit dobbant a szíve. Megpillantotta hógát, amint egy padon ül előrehajtott fejjel. Ákos odarohant hozzá és szorosan magához ölelte.

– Drága kicsi húgocskám! Végre megtaláltalak! Annyira sajnálom, Maja. Sajnálom, hogy nem jöttem rá hamarabb. De most már itt vagyok, és kimentelek innen!

Maja nem válaszolt...

– Maja, kérlek, mondd valamit! Vagy legalább nézz rám!

Maja nem mozdult...

Bátyja most vette csak észre, hogy a pad körül rózsaszín szirmok hevernek a zöld fűben. Maja szórta őket szét, hisz a virág a kezében volt. Ákost földöntúli boldogság öntötte el. Szóval ő még mindig ugyanaz a lány. Még sincs minden veszve.

– Gyönyörű pelikánok – szólalt meg mosolyogva.

Maja üres tekintettel pillantott bátyjára.

– Milyen pelikánok? Ezek szirmok, csak virágszirmok...

Mikszáthi gondolatok

Milyen nagy dolog egy ember, és mégis milyen semmi.

A babona keresi a kódot, a kód vonzza a babonát. Ezek ketten osztottak meg a prédán.

A bolondok gondolatai az érzésnek az ész által meg nem nyesegetett vadvirágai.

Istenem, de nehéz okos embernek lenni!

(folytatás a előző oldalról)

kaptak egymással, ezért inkább jelték eddig a békesség kedvéért. A tapasztalt tanácsadó jelenléte szavatolja, hogy konstruktívan, rossz érzések nélkül lehessen „rázós” kérdéseket is feldolgozni.

Házassági felkészítés: Ki?

Ha már beláttuk a kérdés fontosságát, csak azt kell tudnunk, kihez fordulhatunk, hogy kellőképpen felkészítsen bennünket a házasságra. A téma jellegéből adódóan sokaknak először a pszichológus, a terapeuta jut az eszébe. A másik lehetőség az egyházi személyek széles skálája. Számos teológiai felsőfokú intézmény oktatási programjának részét képezi a házassági felkészítést vagy jegyesoktatást. Ennek keretében a leendő lelkipásztorok többet megtanulnak a házasságra való felkészítésről, mint más segítő foglalkozások képviselői.

Gyűrű-kúra

A sikeres felkészülésben szeretne segítséget nyújtani Mihalec Gábor „Gyűrű-kúra: Boldog házasságra készülők kézikönyve” című új könyve (Hetednap Adventista Egyház Családi Osztálya, Pécel, 2010). A 22 500 példányban megjelent könyvet házasulandó párok ajándékba kapják az ország számos anyakönyvi hivatalában. A mű házasságra készülő pároknak és felkészítő szakembereknek egyaránt fontos segédeszközt jelent. További részletek: www.kapcsolatleltar.hu.

Születésnap könyvvásár!

A Harmat Kiadó 20. születésnapja alkalmából a kiadó könyvei és a **KÉRÜGMA** naptárai

20-40-60-80% kedvezménnyel lesznek kaphatók.

Időpont: **2010. november 5-6.** (péntek-szombat) 10-19 óráig.

Helyszín: Budapest VII., Hársfa utca 33. (Wesselényi u. Hársfa u. sarok)

harmat

20 éve az egészséges kapcsolatokért

KÉRÜGMA

IFIROVAT

Élőben
jelentkezünk!

Az én Bibliám...

Van ilyen? Vagy csak Biblia van? Valamikor szokásban volt a „családi Biblia” elnevezés. Sok családban volt ilyen. Nálunk is volt, csak éppen nem olvasta senki. Nagyanyámat láttam olykor az Igét olvasni, de mivel semmi különös hatást nem éreztem bibliaolvasásának a magatartásában, nem volt példamutató számomra és nem volt vonzó ez a bibliaolvasás. Ha méregbe gurult, éppen olyan csúnyán és indulatosan beszélt, mint aki sohasem olvas Bibliát.

Amióta rendszeres bibliaolvasó lettem, sokat gondolkoztam azon, hogy milyen is a helyes és hasznos bibliaolvasás. Bizonyára olyan, amelynek hatása meglát-szik rajtunk, úgyannyira, hogy a Bibliát olvasó emberek rólunk „ol-vashatnak” Bibliát, és talán meg-keresik azt a csodálatos utat, amely az Igéhez és az Igén át az élő Igéhez. Jézushoz vezet. Kere-sik, érdeklődnek afelől, hogy mi által kaptunk erőt erre-arra vagy mindenre.

Lehet ugyan a családi Biblia az egész család Bibliája, de mégis jobb, ha van saját Bibliánk. Ha megvan a munkaeszközünk, amelyet annyira megszoktunk és megszerettünk, hogy csak azzal tudunk igazán jól dolgozni, miért ne lehetne meg a saját Bibliánk? Miért ne lehetne a családukban mindenkinek külön Bibliája? A hívő embernek a Biblia: útítársa. Magával viszi útjaira, mint a beteg az orvosságot, a gyenge szemű a szemüveget, a sánta a botját.

A saját Bibliámat nagyon szeretem. Jobban tudok benne tájékozódni, mert nem sajnállok beleírni, benne több mindent aláhúzni, egy-egy dátumot írni olyan ige mellé, amely számomra különösen sokat mondott.

Dr. Ecsedy Aladár

Váci fiatalok Kolontáron

Hétfőn történt a gátszakadás, szerda délután már hívtak is, hogy önkéntes segítők kellenének a vörösiszappal leginkább sújtott Kolontárra. Nekem nagy örömet jelentett a hívás (Czerovszki Dani, az egyik ifistárs hívott), mert épp munka után keresgéltem, így áldozathozatal nélkül tudtam vállalni a küldetést (társaim: Balla Péter, Gyurik Róbert, az iskolát/munkahelyet függesztették fel egy napra). Az akció egyébként a baptista szeretetszolgálaton keresztül valósult meg, tudtommal az egyetlen szervezett önkéntes csapat voltunk. Odafele lapátokat, védőruhát, gumicsizmát is vittünk négyünkön kívül. Ahogy közeledtünk, először Devecserhez, leírhatatlan táj fogadott, gondolom, nem kell bemutatni, a média elég jól otthonunkba hozza minden lehetséges eszközzel. A mentés ezen a napon indult nagyszámú munkaerővel Kolontáron, például a váci tűzoltók is aznap mentek, és – hála Istennek – délutánra már viszonylag jól megtisztított házak is álltak. Ez a település esett közelebb a jól ismert zagyatározóhoz, ezért a pusztítás is itt volt a nagyobb. A vasúti sín alól eltűnt a föld, a híd összeomlott, a kerítések mindenféle tárgyat szedtek össze, igen makacs elegyet képezve az iszappal. Az ilyen kerítéseket és bokrokat kellett nekünk eltávolítani. A

munkát egyébként nagyban nehezítette, hogy sok rétegen át kellett hogy jöjjön a parancs egy adott terület tisztításához, és ezért bizony volt némi holtidő az ott tartózkodásunk idején. A helyiek egyébként mindennel elláttak, ebéd, ital, kávé is volt (olyan erős kávét még életemben nem ittam). Amikor eljöttünk, már a kézimunka elenyészővé vált, a markolók és teherautók vették át a helyünket, nekünk pedig megköszönték a segítséget.

Isten tehát adott egy ilyen napot, amikor segítségére siethettünk egy veszélyes anyaggal borított településnek. A szeretetszolgálat megint ott volt és tette a dolgát, a közvetlen fellettesünk *Révész Lajos* volt. Hála és nagyok az Úrnak, hogy méltónak talált, hogy ilyen feladattal bízjon meg, és azért is, mert így mi is, akik együtt utaztunk, még jobban megismertük egymást, azt hiszem, az egymás hite által épülés működött. Ezután is igyekszem mindig elérhető lenni az Úr számára.

Boldizsár Gergő

Dunántúli levél

Kedves Testvéreim! Az elmúlt két hétben néhányszor jártam a vörösiszap-katasztrófa sújtotta területen, s más lelkipásztorokkal együtt igyekeztünk segíteni az ott élőkön. Majd ahogy a lehetőségek engedték, önkéntes munkásokat vitünk le Kolontárra és Devecserre.

Most, ahogy az ottani munka is és a jogi hátterek tisztázódnak, valamint a segítségek és segélyek is irányítottabbak, így a Baptista Szeretetszolgálat munkatársa, *Kormos Endre* tartózkodik a térségben, szinte 24 órában.

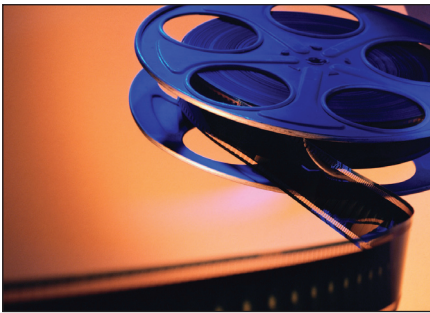
Az önkéntes munkák és a segélyezés koordinálásában őt kereshetitek. Napra kész információi vannak a térség állapotával és szükségével kapcsolatosan.

Telefonszáma: Kormos Endre 20 773 9386 (bfon).

Révész Lajos
lelkipásztor

Életed filmje

Lenyílik a vászon, ott a főcím:

X. Y. (a te neved)

Játékidő: x év (az életkorod)

A nézőtérén ketten ültök: te és a Jóisten. A filmet élőben kommentálja egy szakértő, a neve Lucifer.

Ez nem csak olyan délutáni filmnézés a barátaiddal, mert ha körül merészen nézni, láthatnád, hogy a Jóisten talárban van, és fején ott a félreismerhetetlen rizsporos paróka.

Éppen a tárgyalásodon ülsz hát, ahol a tét az örök életed. Ahogy peregnének a filmkockák, Lucifer megnyerő modorban és behízelt hangon, más-kor indulatosan és félelmetes precízséggel mutat rá azokra a jelenetekre, amelyek alátámasztják, hogy valójában őt illeti a jog az életed felett. Látod, hogy hogyan próbálja befolyásolni a bírót: ha észreveszi, hogy a Jóisten szeme fölcsillan egy-egy résznél, megnyomja a gyorstekerő gombot, meg nem vallott bűneidnél viszont kimereviti a képet, kinagyítja a mozdulataidat, több kameraállásból újra lejátsza őket akár lassítva is, felhangosítja a szavaidat, fölolvassa a gondolataidat, amelyek a kép alsó sávjában folyamatosan olvashatók. Az Úr komoran figyel. Te szégyenkezve rettegysz a következő filmkockáktól. Sajnos emlékszel arra, hogyan végződött az az esemény, ami éppen most kezdődik a képernyőn. Lucifer fennhéjázó, hanyag kézmozdulatain látod, hogy ő is emlékszik rá. Lopva élesíti a képen, és lézeres pálcáját felkattintva várja a végkifejletet. Te megsemmisülten roskadsz egyre beljebb és beljebb a székbe, szeretnél beleolvadni a kárpitba. Isten rezzenéstelen arccal figyeli a kivetítőt. A filmen az események feltartóztatatlanul követik egymást. Annyira bánod már, hogy akkor

olyan ostoba voltál, úgy szeretnéd, ha sose történt volna meg, amit akkor tetél, annyira szégyelled magad miatta. Lucifer önelégült arccal szemlél. Épp bele akar fogni mondandójába, amikor a kép hirtelen vált és előreugrik az idődben. Lucifer bosszankodik, megállítja a filmet és visszatekeri. Majd újra elindítja, de az adott pillanatban a kép ugyanúgy ugrik, mint az előbb. Ez a film során még több kínos helynél megismétlődik. Sajnos nem az összesnél. Ha van elég bátorságod fölpillantani a Jóistenre, fölfedezheted, hogy egy halvány kis mosoly bújkál a szája szélén, mint akit egyáltalán nem lep meg a dolgok ilyenén alakulása, és jót mulat Lucifer gyanakvóan összeszűkülő tekintetén.

A film végén a stáblistát böngészve akadsz a következő feliratra:

Vágó: Jézus Krisztus

Ekkor érted meg, hogy azok a jelenetek törlődtek, amelyekért bocsánatot kértél. Most bánod, hogy nem tetted többször. Lucifer kikapcsolja a vetítőt. Mindketten feszülten néztek a Bíróra. Vajon hogy dönt?

Szommer Hajnalka

A halálról való elmélkedés

Milyen boldog az előrelátó, aki igyekszik olyan lenni élteben, amilyen akkor szeretne lenni, amikor majd meg kell halnia.

Mert az bizakodhatik a szép halálban, aki a világiasság tökéletes megvetésére eljut, aki buzgón törekszik arra, hogy az erényekben gyarapodjon, akiben megvan a fegyelem szeretete, a bűnbánó töredelem, az engedelmisség készsége, az önmegtartóztatás: és aki Krisztus szeretetét szívészen elvisel bármit, ami kedve ellen való.

A betegség kevés embernek válik javulására: éppígy akik sokat kóborolnak, ritkán válnak szentté.

Ha most nem gondolsz magadra, ki gondol majd veled annak idején?

Kempis Tamás

VERSEKKEL EMLÉKEZÜNK

Leltár

Félig olvasott könyvek
Félig befejezett versek
Félig megírt dolgozatok
Félig átgondolt esszék
Félig vetett ágy
Félig felöltözött
Félig sminkelt
Félig főzött
Félig viszonzott érzés
Félig szeretett szülők
Félig gyógyult sebek
Félig...
Félig...
Félig...

Félig megélt életem
Félig néha rendbetettem
Félig sok mindenbe belekeveredtem
Félig éltem
Félig szerettem
Félig sok mindent eltemettem
Félig...
Félig...
Csak félig.

Ma ennek EGÉSZEN véget vetettem!

Király Renáta

Meghalni is segíts

Meghalni is segíts,
ha eljön majd az óra,
legyen, mint életem,
halálom is tiéd!
Öltözzem fénybe majd
Tenálad virradóra,
s lehessen otthonom
kegyelmed és az ég!

Füle Lajos

Házasság Isten szerint

A férfi azért elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez. Ef 5,31

Dr. Gyökössy Endrét idézve: Amikor egy férfi azt mondja a nőre és a nőnek, „Igen”, s a nő is igent mond, és megfogja a lélek mélyén a házasságot – az időtlenség átélésében mondják ki az igent. Örökre! Ezt érezzék és éljék át mind a ketten! Ha kiveszed az igent a házasságból, ezt már én mondom, az örök életet játszod el. Idézet: „De amikor az egyik ember azt mondja a másiknak: Szeretlek örökre – átél valamit az örökkévalóságból. E nélkül az időtlenség átélése nélkül nem is lehet igazán házasságot kötni.” „Örökre birtokolni és örökké szeretni akarlak. Csak ebben a dimenzióban, az örökkévalóság dimenziójában foghat igazán házasságot.”

Az időtlenség átélése után szükség van a bizalom- és biztonságérzésre és figyelemre, enélkül, azt mondja a könyv szerzője, megbetegszik vagy meghal a házasság. De van egy harmadik is, amely már a kezdetkor elronthat mindent: ha valamiért és nem valakiben kötöttük a házasság. Ahhoz, hogy egy frigy a szó legmagasabb rendű értelmében háromság legyen: a férfi, a nő és az élő Krisztus szentséges háromsága szükséges. Minden házasság háromszög a szónak vagy a legszentebb, vagy a legszomorúbb értelmében. Ahol a harmadik helyet nem foglalja el az élő Jézus Krisztus már a házasság kezdetén, fogantatása pillanatában – előbbutóbb ott is betöltődik a harmadik hely. Ott, azon az üresen maradt helyen (a vákuum vonz!) megjelenik egy másik férfi, egy másik nő, valaki más. Vagy az unalom vagy a megszokottság vagy az undor, a féltékenységi vagy a „torkig vagyok”. Valami megjelenik abban az ürességben.

A házasságot akkor marad egészséges, ha a harmadik hely eleve van töltve az élő Krisztussal. Belőle erők áradnak felénk. Amikor apad a szeretetem: Krisztus szeretetéből újra feltöltezhetem. És nem kell kicserélnem a férjem vagy a feleségem, mint egy elemet. Mert mind a ketten újra és újra feltöltezünk.

Papp Ferenc

Segítség Devecsernek

Talán egy órán át állhatott a vörös folyamban. De a percek óráknak tűntek. Nem is értette, hogy mi történhetett. Az ablakon tört be a zavaros folyam. Pillanatokon belül a derekáig ért. Annyi ideje maradt csak, hogy két gyermekével felálljon az asztal tetejére, s megpróbálja telefonálni a férjének. Csak egyetlen hívásra maradt idő, mert az áradat tovább emelkedett. Próbálta a gyerekeket a „víz” fölé emelni. Ennek köszönhető, hogy rajtuk nem maradt maradandó sérülés.

„Ezt soha, soha nem lehet elfelejteni. Mindenünk odalett. Nemcsak a ház, az autó, a bútorok, az udvar, a kert, a gyümölcsfák, de az emlékeink, a fényképeink, a gyerek macija, ami nélkül aludni se tudott... A gyökereinket, a múltunkat is elvitte a vörösiszap. – Nézze, László, a sebeimet! Valaha egészséges leszek még? A gyerekek vajon mikor tudnak majd végigaludni egy éjszakát sírás nélkül?” – kérdezte Pavelcze Lászlót, a Baptista Szeretetszolgálat munkatársát az egyik áldozat.

Nincsenek válaszok. Nincs magyarázat. Ma még megnyugtató megoldás sincsen. Csak próbáljuk tenni a dolgunkat. Adni, mi adható. Egy tál ételt. Egy takarót. Egy felmosóröngyöt vagy egy szekrényt az átmeneti albérlésbe. És hallgatunk. Meghallgatjuk a fiatalasszony történetét, de az özvegyt is, aki talán már soha többet nem látja Devecsert és valaha volt otthonát. Szervezzük, szállítjuk, osztjuk a segélyeket. Bátorítjuk, vigasztaljuk, átöleljük a csüggedőket. Megkeressük az eltűnteket, és segíteni próbálunk a takarítás sziszifuszi munkájában.

A vörösiszap-katasztrófa számokban:

9 halálos áldozat, 250 sebesült, jelenleg is közel 50 kórházi ápolásra szoruló, 350 otthontalanná vált család, 1000 hektár mentesítésre váró terület.

Az elmúlt két hét során a Baptista Szeretetszolgálat több mint 40 millió Ft segélyt juttatott el az ajkai térségbe. Speciális mentőcsapatunk vezette a kutatást és talált meg két eltűnt személyt. A katasztrófát követő második napon három baptista lelkipásztor

(Fábián Sándor, Meláth Attila, Révész Lajos) utazott a helyszínre, hogy segítsen a rászorulóknak. Másnap megérkezett az OM-busz, és a lelkigondozók mellett munkába állt az első önkéntes csapat is Kolontáron. Devecseren megnyílt a nagycsaládosokkal közös irodánk, ahol munkatársaink napi kapcsolatban vannak a rászorulókkal. Folyamatosan érkeznek az önkéntes csapatok. Közben az ország hét Cora áruházában két héten keresztül gyűjtöttek önkénteseink tartós élelmiszereket a rászorulóknak. (Köszönet a budaörsi, szentendrei, debreceni, szegedi és miskolci gyűlekezetek önzetlen segítségéért!)

Hogyan segíthet?

A vörösiszap-károsultak javára történő adományokat a következő számlára várjuk:

CIB Bank: 10700770-44698502-51100005

„iszapkárosultak” – megjelöléssel.

„Kora reggel álltunk munkába, még üresek voltak az utcák, csak a fegyveres rendőrök őrizték a magányos házakat. Épp az utat takarítottuk, amikor mozgólódás támadt. Kiderült, hogy Orbán Viktor, a miniszterelnök látogatta meg a lezárt területet. Megtisztelő, hogy távozóban, mielőtt beszállt az autóba, odalépett hozzánk, kezét fogott néhányunkkal, és sok erőt kívánt a további munkához. Borzasztó látni a pusztítást. Leírhatatlanok a körülmények. A tévében is láttam, de élőben minden egészen más. Mintha egy katasztrófafilm kelt volna életre. Megrázó, ami az itt élőkkel történt. Viszont jó volt látni az összefogást, a segíteni akarást. Jó érzés, hogy én is kivehetem a részem belőle” – mesélte a BSZA egyik önkéntese.

Révész Szilvia

